

Să câștigăm intrare în locuințele permanente

„Și Eu vă zic: Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte, pentruca, atunci când veți muri, să vă pimească în locuințele vecinice”. — Luca 16: 9. An Amer. Trans.

I EHOVA Dumnezeu a adus în existență creaturi vii, și a făcut, deasemenea, și un loc unde ele să trăiască, da, să se poată bucura de viață. El știa că fiecare creatură înzestrată cu rațiune sănătoasă are o dorință de a-și forma un cămin într'un loc potrivit, și unde să se simtă acasă. Intrucât El s'a cugetat la prima pereche de oameni, creă Grădina Eden, așeză această pereche acolo și-i dădu ocaziunea, să facă din grădină o locuință vecinică pentru ei. În realitate, cu cugetul la omenire, a creat Iehova Dumnezeu globul nostru pământesc; pentrucă era în scopul Său să lase să se populeze întreg pământul cu bărbați perfecți și cu femei drăgălașe, pe care să-l aibe pe vecie ca o patrie permanentă a lor. (Isa. 45: 12, 18). În armonie cu acest scop, nișionată nu va nimici El locuința naturală a omului, pământul nostru literal. Gerațiile actuale ale omenirii trăiesc, în medie, mult sub o sută de ani. Cuvântul lui Dumnezeu compară această perioadă de timp cu durata locuinței omului și zice: „O generațiune trece, alta vine, dar pământul rămâne vecinic în picioare.” (Ecl. 1: 4). Celelalte părți ale Cuvântului scris al lui Dumnezeu nu stă în contrast cere cu acest adevăr hotărit. Prin aceasta ni se face cunoscut că vine ziua, când bărbați drepi și femei drepte vor trăi vecinic în pace și fericire; căci pământul a fost creat, pentru ca să rămână pentru totdeauna locuința lor naturală.

2 Venirea lui Mesia în persoana lui Isus Christos, nu a modificat cu nimic acest scop divin. Aceasta a avut cu atât mai mult de a face cu împlinirea acestui scop, și a făcut mai sigură realizarea lui. Prin moartea și învierea lui Isus, locuința omului nu s'a transferat de pe pământ în cer, ceea ce ar fi făcut necesar ca, la timpul învierii din morți, să aibe loc o mare zi de procesiune pentru omenire. Numai turmei mici, urmașilor credincioși pe urmele pașilor Săi, i-a zis Isus Christos, înainte de moartea și învierea Sa: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n'ar fi așa, v'ași fi spus. Eu mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”. (Ioan 14: 2, 3). După învierea Sa din morți, se duse Isus în cer; totuși, în cazul ceresă promis de El, nu aparține omenirii în general, ci numai „turmei mici” a creștinilor Săi, adevăraților urmași ai Săi. Lor le-a zis El: „Nu te teme, turmă mică; pentrucă Tatăl vostru vă dă cu plăcere împărăția”. — Luca 12: 32.

3 Spre a câștiga intrare în locașul împărăției cerești, ucenicii credincioși ai lui Isus trebuie să experimenteze, la timpul învierii din morți, o transformare, o schimbare dela treapta umană la cea spirituală. Intocmai cum și Isus o experimentase într'oclipală din ochi, la învierea Sa. (1 Pet. 3: 18) El vor fi îmbrăcați cu neputrezire și cu nemurire, și aceasta oferă o garanție pentru faptul că acești creștini biruitori vor fi în stare să poseadă, fără schimbare, noua lor patrie, pentru toate timpurile. — 1 Cor. 15: 47-53; 2 Pet. 1: 11.

4 Bărbaților și femeilor de bine, în general, le este făgăduită o altă locuință permanentă, de care

ei se vor putea bucura, anume, o patrie a Paradisului pe pământ, care, sub împărăția lui Dumnezeu, va fi făcută perfectă. Aceasta se va întâmpla în noua lume a dreptății, pe care Iehova Dumnezeu promis că va introduce-o prin împărăția Fiului Său Isus Christos. Dimpotrivă, existența de astăzi pe pământ vieața în această veche lume a nedreptății, este, pentru sute de milioane dintre locuitorii ei, numai nizerie. În acest al treilea an de după războiu, există o mai mare lipsă de locuințe decât oricând, deoarece nenumerate locuințe ale oamenilor au fost distruse sau făcute de nelocuit prin bombe atomice, prin proiectile de rachete și grele bombe explozive, mai departe prin cutremure de pământ, inundații, uragane și incendii. Milioane de refugiați trăiesc în tabere, de internare sau în fostele tabere de concentrare, în tabere de muncă sau în celelalte găzduri fixe, nemulțumitoare, și toate drepturile de proprietate devin din ce în ce mai nesigure și mai negarantate. Întregi blocuri de case sunt, acum, proprietatea sistemelor religioase, catolice sau protestante, cari se folosesc de lipsa de locuințe spre a mășura prețul chiriei, iar pe săraci mai de grabă să-i exploateze decât să le ușureze existența și autoritățile politice trebuie să intervină, spre a ține în sal pe proprietarii de case hrăpăreși.

5 Relațiunile mondiale au ajuns până acolo, încât au menirea să sperie creaturile umane de rând. Ele fac ca oamenii, în această lume rea, să privească în mod lacrim după locuințe plăcute, ca condițiune pentru fericirea viitoare. Numai pușini dintre ei au înclinațiunea să se cugete, mai cu seamă, la asigurarea de locuințe vecinice în noua lume a dreptății. Cum pot fi acestea dobândite, ne este spus de Isus Christos. El puse grijile casei pe planul al doilea, când spuse: „Vălpile au vizuină, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n'are unde să-și odihneasă capul”. (Mat. 8: 20) El căuta în altă parte, în întinsa împărăție a lui Dumnezeu, o locuință permanentă, și tuturor acelorora, cari volesc să-L urmeze pe El, le-a poruncit El să nu se îngrijească prea mult pentru adăpostul lor prezent. Fie ca să-și asigure locuințe vecinice, dacă lucrurile prezente îl părăsesc. El a îmbrăcat recomandarea Sa în cuvintele: „Și Eu vă zic: Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte, pentruca atunci când veți muri să vă primească în corturile vecinice.” (Luca 16: 9) Ce înțelesesă El, într'adevăr, prin aceasta?

Ispravnicul nedrept

6 Isus exprimase aceste cuvinte ca punctul principal al unei învățături, pe care El tocmai o dăduse într'o licoană, care este cunoscută ca pilda ispravnicului necredincios. Pentruca noi să putem înțelegem cuvintele Sale de instrucțiune, trebuie să examinăm parabola mai de aproape. Chiar acum povestim Isus, în auzul Fariseilor și cărturarilor Iudei, despre pilda fiului pierdut, și, intrucât, el nu-L ascultară, și sculă și spuse acestora noua pildă, din care, atât el, cât și ucenicii Săi, puteau să tragă foloase,

7 Clăm: „Isus a mai spus ucenicilor Săi: Un

1. Pentruca va rămâne pământul vecinic în picioare?

2. Cine dintre oameni va câștiga locuințe cerești, și cum?

3. Cum de a devenit, în ultimul timp, chestiunea casei lor de locuit atât de actuată?

4. Ce însemnătate dădu Isus chestiunii adăpostului, și cum aș?

5. (a) Ce parabolă rudi El și ce înțelesesă el? (b) Ce era, deci, în realitate acel serv?

om bogat avea un ispravnic, care a fost pârît a el că-l risipește averea". (Luca 16 : 1). Acesta e un ispravnic după modelul oriental. În privilegiile sale, în împuternicirile și competențele sale, în casa acestuia anumit bogat, urma să se compare, fără adolală, cu ispravnicul lui Abraam, a „prietenui lui Dumnezeu”. „Și Abraam spuse: Doamne, Iehova, ce-mi vei da? Căci mor fără copil; și moștenitorul ispravnicului, administratorul: altele traduceri) casei mele este Eliezer din Damasc”. Această declarație arată că ispravnicul Eliezer, sirianul, în cazul că Abraam ar fi murit fără copil, ar fi devenit moștenitorul întregii proprietăți a lui Abraam. (Gen. 15 : 2). Se pare că acest ispravnic fusese instalat peste toată averea și bunurile lui Abraam, și pe el îl trimise Abraam în Mesopotamia, spre a căuta o nevastă pentru fiul său Isaac. Citim : „Abraam zise celui mai bătrân rob din casa lui, care era îngrijitorul (ispravnicu.) tău: averile lui: ...te vei duci în țara și la rudete mele să iei nevastă fiului mei Isaac”, (Gen. 24 : 2-4). Ispravnicul lucra ca mijlocior între părinții mirelui și miresei probabile. El era, așa dar, prietenul marelui Isaac. Pără îndolală că Isaac, în timpul minorității sale, când Abraam lipsea era supus acestui ispravnic. Așa scrie aceasta apostolul: „Dar câtă vreme moștenitorul este nevăstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpân peste tot. Ci este suu epitropi și îngrijitori, până la vremea rănduită de tatăl său. Tot așa și noi, când eram nevăstnici, eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii. Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făcăduinței”. — Gal. 4 : 1-3, 28.

8 Când Iosif, strănepotul lui Abram, era în Egipt prim-ministru, el avea un ispravnic pe care-l luase pentru administrarea casei sale. Biblia ebraică vorbește despre el, literal, ca despre „economul casei lui Iosif”; și cei zece frați ai lui Iosif, în mizerie, explicară afacerile lor acestui ispravnic, în locul lui Iosif. (Gen. 43 : 19-24; 44 : 4). Acesta administra banii lui Iosif și puse anumite sume din aceștia în sacii fraților lui Iosif, înainte ca ei să fi părăsit Egiptul. (Gen. 42 : 25). El purta de grijă, deasemenea, pentru întreținerea lor în casa lui Iosif. Ispravnicul era, prin urmare, un econom. Acesta e sensul literal a ceea ce este numit (oikonomos) în scripturile grecești, și ispravnicia sa era aceea a gospodăriei (sau oikonomia). Într-o parabolă, pe care Isus o explică în legătură cu sfârșitul prezentei organizații mondiale și în legătură cu a doua Sa venire, spuse El despre un ispravnic, care a fost pus peste casa stăpânului său: „Cine este ispravnicul credincios și înțelept, pe care-l va pune stăpânul său peste slugile (gospodăria sa, trad. engl.) sale, ca să le dea partea lor de hrană la vremea potrivită? Adevărat vă spun, că îl va pune peste toată averea sa”. (Luca 12 : 42, 44). Plida lui Isus despre ispravnicul nedrept arată pe mal departe că un ispravnic avea putere foarte mare, neîmpiedecată, peste proprietățile și peste banii stăpânului său. Evident, cu toate acestea, el nu primea pentru serviciile sale niciun fel de salariu, astfel încât, dacă își pierdea ispravnicia, era dat afară și trebuia să trăiască din propriile sale mijloace.

9 Cine acuză, acum, pe acest ispravnic, dacă alți servi din casă, cari erau geloși pe el, sau servi, cari, simplu, se îngrijeau de interesele stăpânului lor, Isus nu ne spune nimic. Aceasta nu este de

importantă aci. Urmarca a fost aceasta : Ispravnicul a fost ochemat de către stăpânul său și el trebuia să răspundă pentru aceasta, că risipește ceva ce nu-i aparține, anume, averea stăpânului său. Citim : „El l-a chemat și i-a zis : Ce aud eu vorbindu-se despre tine ? Dă-ți socoteala de ispravnicia ta, pentru că nu mai poți fi ispravnic”. (Luca 16 : 2). Stăpânul rămase ferm și hotărît : ispravnicul nu putu mai mult să acțiveze ca econom, dacă nu ar fi putut să combată acuzafia. Spre a-și păstra ispravnicia, trebuia el să-și dovedească credincioșia față de interesele stăpânului său.

10 Aceasta corespunde cu principiul, pe care-l expune apostolul. Toți aceia, cari pretind a fi creștini, trebuie să țină în minte acest principiu și să-l urmeze, pentru că să nu-și piardă relațiile lor cu Dumnezeu și cu Christosul Său. Chiar și împotriva lui Pavel au fost ridicate acuze, totuși, ele erau false. El fusese acuzat că ar fi abuzat de poziția sa și că el, prin serviciul său creștin, s'ar fi îmbogățit și și-ar fi satisfăcut poftele sale de stăpânire peste colegii săi creștini. Orice ar fi putut fi acuzele, apostolul știa, totuși, că nu avea de răspuns înaintea acuzatorilor săi, ci înaintea învățătorului său, înaintea Domnului Dumnezeu. El cunoștea principiul corect pentru ispravnic și-l cită în fața acuzatorilor săi : „Iată cum trebuie să fim priviți noi : ca niște slujitori al lui Christos, și ca niște ispravnici ai adevărilor tainice ale lui Dumnezeu. Incolo, ce se cere dela ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios la lucrul încredințat lui. Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată. Ba încă, nici eu insumi nu mă judec pe mine. Căci n'am nimic împotriva mea; totuși, nu pentru aceasta sunt socotit neprihănit : Cel ce mă judecă este Domnul. Deaceia, să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întunec, și va descoperi gândurile inimilor (1 Cor. 4 : 1-5).

11 Apostolul aparținea la „casa credinței”. Prin urmare, el se găsea în organizația teocratică a lui Iehova. Deoarece el era unul din cei doisprezece apostoli, avea o deosebită răspundere, ca un păstor peste turma de „oi” a lui Dumnezeu, și el era, în mod special, un ispravnic, care avea multe îndatoriri importante de îndeplinit. Ca ispravnic purta el răspunderea, față de „casa sa a credinței” și față de toți aceia, cari ar încerca să devină membri ai acesteia, împreună cu el să le transmită tainele sau sfintele adevăruri tainice ale lui Dumnezeu. Cele patrușprezece epistole sau scrisori, pe cari le scrisese Pavel și pe cari le găsim noi, acum, în Biblie, conțin multe din aceste taine sfinte, cari, pentru lume, înseamnă misterii. Aceste taine, însă, nu ni le transmise el în scris, ci, deasemenea, și predica cu gura și întrucât el, după cum ne spune el, a pus mărturie atât în „public” cât și „din casă în casă”. Ca un ispravnic, care împărțea sfintele taine ale lui Dumnezeu și care se purta ca un serv al lui Christos Isus; Capul „casei credinței”, apostolul Pavel trebuia să fie un predicator, și el recunoștea că, ca atare, el trebuia să se dovedească credincios și de încredere.

12 Dacă Pavel ar fi împărțit aceste taine divine, care i-ar fi adus câștig pământesc și considerațiune pentru persoana sa, în loc ca prin aceasta să fi fost protejate interesele învățătorului său ceresc, astfel ar fi procedat el necredincios. În acest mod, el ar fi risipit, darul acordat lui de Iehova Dumnezeu, pentru că aceasta ar fi adus ocară asupra numelui lui Dumnezeu. Pa-

11. Cum trebuia Pavel să-și ducă la îndeplinire serviciul său de ispravnic, și cum l-a îndeplinit el ?

12. Pentru că nu putea săi acuze nimic, că ar fi un ispravnic risipitor ?

10. Ce principiu se dovedește prin aceea că ispravnicul a fost tras la socoteală ?

rel ridică pretențiunea de a fi inzebrat pentru lucrarea de răspândire a mirosului plăcut a cunoștinței, dată-tore de viață a acestor taine sfinte, combătea, însă, ideea de a trage câștiguri foloase comerciale sau avangii financiare din lucrarea sa. Intrucât el susținea că serviciul său al evangheliei nu trebuie să fie o afacere, el zise: „Și cine este capabil pentru așa ceva? Noi nu aparținem celor mulți, cari fac din Cuvântul lui Dumnezeu o afacere (un comerț ambulant *Moffatt*). Noi vorbim cu atât mai mult din cuget curat, dela Dumnezeu și înaintea lui Dumnezeu în Christos”. (2 Cor. 2:17). Aci, Pavel nu se recomandă pe el însuși, faptele sale și roadele acestora îl recomandă. El arată, cu toate acestea, că era gata să părăsească înaintea lui Dumnezeu și să răspundă împotriva oricărei false acuzațiuni, care s'ar fi putut ridica împotriva lui. Nimenea nu putea să-l învinovătească pe drept că ar fi un ispravnic nedrept, necinstit, necredincios; că ar fi procedat ca unul care-și uită datoria. Din acest motiv, Pavel putea să spună aceluia, cărora le scrisese: „Călcați pe urmele mele, intrucât și eu calc pe urmele lui Christos”. 1 Cor. 4: 16; 11: 1.

13 Porunca de a proceda în mod corespunzător ca ispravnic al lui Dumnezeu și al poporului Său, este dată tuturor creștinilor, apostolilor și altora. Ultima noastră ocaziune, de a proceda în mod iubitor ca atari, este aci, și aceasta mai cu seamă, de când sfârșitul definitiv al acestei organizațiuni lumești rele a sosit asupra noastră. Cuvintele lui Petru, în acest sens, au cu totul o deosebită greutate pentru NOI: „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape: Fiți înțelepți; dar, și veghiați în vederea rugăciunii. (Fiți statornici deci, rămâneți nepăsători și vă rugați, *Moffatt*). Mai prăcis de toate, să aveți o dragoste ferocă înii pentru alții, căci dragostea acoperă o surdăenie de păcate. Fiți primitori de oaspeți întru voi, fără cârtire. Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul, pe care l-a primit. Dacă vorbește (predică) cineva, să vorbească Cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea, pe care i-o dă Dumnezeu: pentruca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Christos”. — 1 Pet. 4: 7-11.

14 Fiecare, care ocupă o poziție de supraveghere într-o grupă din „casa credinței”, ar trebui să se străduiască să fie un exemplu în aceste lucruri, intrucât se cugetă că nu primește propriul său lucru, ci acela al lui Dumnezeu. În cunoștința că, în cele din urmă, el trebuie să dea socoteală lui Dumnezeu, învățătorului său, ar trebui ca toate faptele și lucrările sale să le facă ca pentru Dumnezeu, pentruca el iubește pe Dumnezeu și, plin de iubire, se îngrijește pentru ceace este a lui Dumnezeu. Înainte ca el să fie pus într'un loc atât de plin de răspundere, ar trebui ca să dea un raport de serviciu, care să-l recomande. „Căci”, așa ne spune Instrucțiunile de Organizare la Tit 1: 7-9, „supraveghetorul, ori ecom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană; nu încăpățânat, nici mândros, nici de dat la vin, nici hățiuș, nici lașon de câștig mârșav, ci să fie primitor de oaspeți, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfânt, înfrânat; să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentruca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă, și să înrunte pe potrivnici”.

Ispravnicia credincioasă răsplătită

15 Isus vorbește despre faptul cum procedează Dumnezeu cu aceia, cari sunt ispravnici pentru El, iar

picilele date nouă de Isus, nu sunt necorecte sau exagerate. Plata ispravnicului drept, înțelept și credincios, stă în directă opoziție cu aceea a ispravnicului nedrept, necinstit și nedemn de încredere, după ilustrațiunea pe care ne-o dă Isus, cu privire la ceace trebuie să se întâmple la acest timp al venirii Sale a doua și cu privire la ceace în realitate s'a întâmplat. Avertizându-ne că El vine în spirit și într'un ceas, care ne va fi necunoscut înainte de venirea Sa, El zise: „Cine este ispravnic credincios și înțelept, pe care-l va pune stăpânul peste slugile sale, ca să le dea partea lor de hrană la vremea potrivită? Ferice de robul acela, pe care stăpânul la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun, că îl va pune peste toată averia sa”. (Luca 12: 42-44). Aci n'a fost prezis un om singuratic, care trăiește acum pe pământ, ci o întreagă turmă organizată a poporului consacrat al lui Dumnezeu, care este consacrată serviciului Său și cooperează împreună în unire pe întreg pământul, întocmai ca un singur om. Astfel, de mult timp a zis Dumnezeu acestei turme de consacrați: „Voi sunteți martorii Mei zice Iehova, și Servul Meu pe care L-am ales: poporul pe care Mi l-am alcătuit, ca să vestească laucele Mele”. — Isa. 43: 10, 21.

16 Martorii lui Iehova de astăzi trebuie, deci, în mod unit, să servească pe Iehova, ca un ispravnic peste ceace Iehova i-a încredințat prin Mântuitorul nostru Isus Christos. Ei trebuie să fie credincioși lui Dumnezeu și să se lase conduși în aceasta de înțelepciunea cerească. Ei trebuie să se servească vrui pe alții cu hrana spirituală, pe care o pregătește Dumnezeu prin organizațiunea Sa teocratică. Deasemenea, ei trebuie să împărtească aceasta „altor oi”, cari în prezent, sunt în rătăcire, deoarece au pierdut calea adevărului și dreptății, și pe cari Păstorul cel bun trebuie să le găsească și să le strângă în staulul Său teocratic. Martorii lui Iehova au ca teritoriu împărțit întreaga lume, unde ei trebuie să predice evanghelia împărăției tuturor națiunilor. Iehova Dumnezeu i-a pus, prin Capul lor și prin Învățătorul lor Isus Christos, peste toate acestea. În mod necesar, ei sunt deosebiți de religioniștii creștinătății, deoarece lor le-a fost încredințat ceva, ce sistemele religioase ale creștinătății nu posedă. Religioniștii spun pe nedrept că Martorii lui Iehova ar fi profeți falși, cari ar purta în mod fals numele lor; totuși, în ciuda acestor acuzațiuni din partea celor religioși, Iehova nu i-a dat afară din serviciul Său, r'a reținut dela ei adevărurile Sale biblice și nu le-a refuzat binecuvântările Sale în lucrarea lor de mărturie, nici nu i-a lăsat dușmanilor lor, pentruca ei să fie cu totul apăsați și nimiciiți de aceștia. Apostolul Pavel a mers drept înainte, nepăsându-i de acuze. Noi putem să facem același lucru, intrucât, prin faptele și lucrările noastre, pe cari le îndeplinim în ascuțire față de Dumnezeu, punem mărturie despre credincioasa noastră ispravnicie și, astfel, respingem falsele acuzațiuni ale dușmanului.

17 Să se observe, totuși, ceace, după Cuvintele lui Isus, trebuie să se întâmple din nou, în zilele noastre, acelei turme, care se dovedește ca un ispravnic necredincios, neînțelept. Aceasta corespunde cu ceace a ilustrat Isus în pilca Sa despre ispravnicul nedrept. După ce Isus vorbește despre plata, care va fi dată ispravnicului credincios și înțelept a așă: „Dar dacă robul acela zice în inima lui: stăpânul meu zăbovește să vină; dacă va începe să bată pe slugi și pe sluginice, să mănânce, să bea și să se îmbete, stăpânul robului acela va veni în ziua în care el nu se așteaptă, și în ceasul în care nu știe, și-l va tăia în bucăți; și

13,14 Cum ar trebui să procedeze cu toții împreună, servii de grupă și alții.
15 Cine trebuie să servească ca ispravnic, după prezicerea lui Isus la venirea Sa a doua?

16 Cum trebuie Martorii lui Iehova să servească, acum, în ciuda acuzațiilor?
17,18 Ce arată parabola lui Isus despre servul necredincios?

soarta lui va fi soarta celor necredincioși în lucrul încredințat lor. Robul acela, care a știut voia stăpânului său, și nu s'a pregătit de loc, și n'a lucrat după voia lui, va fi bătut cu multe lovituri. Dar cine n'a știut-o, și a făcut lucruri vrednice de lovituri, va fi bătut cu puține lovituri. Cui i s'a dat mult, i se va cere mult; și cui i s'a încredințat mult, i se va cere mai mult." — Luca 12: 45-48.

18 Această descriere profetică arată puterea și autoritatea, pe cari le posedă ispravnicul casei peste împreună robii cu el și peste averea stăpânului său. Mai departe arată ea, cum, ispravnicul putea să întrebuițeze greșit privilegiile și împuțernicirile sale, înainte ca stăpânul său, pe neașteptate, să-l tragă la răspundere. Creștinătatea pretinde a administra interesele lui Dumnezeu pe pământ și poporul ei și toate bunurile ei pământești a fi puse înaintea Sa. Să privească, deci, în această oglindă a Cuvintelor divine. Dacă aceasta reoglindește chipul ei, luminează într'un trecut de mai bine de 1600 de ani și, mai cu seamă, în istoria ei dela 1914 d. Chr., astfel poate ea însăși să recunoască din Cuvintele lui Isus, ce soartă il este hotărâtă din mâna stăpânului, pe care ea susține a-L servi.

Prevedere înțeleaptă

19 Ispravnicul nedrept din pildă reduce sumele, pe cari stăpânul său le avea de primit dela datornicii săi. Pe când parabola n'a fost rostită înadins pentru scopul de a da o idee clară despre cărturarii și Fariseii iudei, precum și despre preoșimea religioasă a creștinătății, faptele arată, totuși, că toate aceste clase de oameni păcăteși față de cerințele lui Dumnezeu, cari sunt băgați în datorii față de El, au amăgît pe oameni ca să nu se apropie de Dumnezeu. Aceasta o făcură ei, întrucât s'au datat la compromise cu această lume, pentruca prin aceasta să dobândească laulare și avantaj dela popor, care dorește să fie o parte a acestei lumi și să umble mai departe pe căile acesteia. Să se observe, cum ilustrează Isus aceasta în parabolă, în timp ce El spune mai departe: „Ispravnicul și-a zis: Ce am să fac, dacă îmi ia stăpânul ispravnicia? Să sap, nu pot; să cerșesc, mi-e rușine. Știu ce am să fac, pentruca, atunci când voi fi scos din ispravnicie, el să mă primească în casele lor. A chemat pe fiecare din datornicii stăpânului său, și a zis celui dintâi: Cât ești tu dator stăpânului meu? O sută de măsuri de untdelemn (ceceace este apreciat la peste 3.000 kg untdelemn), a răspuns el. Și i-a zis: Ia-ți zapșul, și șezi de grabă de scrie cincizeci. Apoi a zis altuia: Dar tu, cât ești dator? O sută de măsuri de grâu (apreciat la cca. 32 tone și jum. grâu), a răspuns el. Și i-a zis: Ia-ți zapșul, și scrie optzeci (rotundul 26 tone).” — Luca 16: 3-7.

20 Deoarece ispravnicul era convins că va fi dat afară și că va avea să-și poarte de grijă, încercă el, înainte de a da stăpânului său socoteala finală, să-și facă prieteni printre datornicii stăpânului său, pentruca, pentru zilele viitoare, „să ceară milă.” El căuta un loc, unde ar putea să debarce liniștit. El manifestă față de datornicii stăpânului său, acum, o anumită îndurare. Deoarece el administra afacerile în cinste ale stăpânului său, el lucră în cadrul imputernicirii sale, când schimbă și reduce sumele, pe cari datornicii le aveau de plată. În loc să plătească în bani sau numerar, aceștia își

compensară datoria lor în produse naturale, adică în lucruri prețioase, curențe, ca untdelemn, unt sau grâu. Dacă ispravnicul fusese un econom nedrept, astfel, foarte probabil că a încercat în mod exagerat socotelile datornicilor stăpânului său, pentru a-și scoate din acestea ceva și pentru sine. Dacă el, acum, reduce debitările la suma normală sau corectă, stăpânul său nu suferi, astfel, prin această mică pierdere, ci s'a adus venitul corect.

21 Oricum putea fi cazul, stăpânul acceptă, totuși, conturile modificate, întrucât el tolera răspunderea ispravnicului, de a încasa astfel datoriile, după cum se înțelese cu datornicii. Dacă stăpânul lăsase să se modifice sumele înregistrate prima dată, ar fi rușinat, astfel, câștigul egoist al ispravnicului, care se trăgea din reducerea datoriilor. Acum însă, după ce datoriile au fost stabilite la sume reduse, ispravnicul, care-și făcuse prieteni din datornici în acest mod, era un oaspe binevenit în casele lor; el nu trebuia să-și câștige cu greu întreținerea, întrucât ar fi interes pământul cu sapa sau, într'un mod înjositor, ar fi fost nevoit să cerșească. El avusese o prevedere înțeleaptă pentru viitor și întrebuițase Mamonul, bogăția, comorile sau bunurile materiale pentru atingerea acestui avantaj. Ce om viclean era acesta!

22 În parabolă se spune mai departe: „Stăpânul lui a lăudat pe ispravnicul nedrept, pentrucă lucrase înțelepțește. Căci fiil veacului acestuia, față de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fiilii luminii.” (Luca 16: 8). Unii cititori au cugetat, poate, că prin cuvintele „Domnul” sau „stăpânul”, s'ar înțelege Domnul Isus, că și când El ar lăuda pe ispravnicul necinstit. Nu poate fi acesta cazul, însă, căci Christos Isus nu putea lăuda necinștra și nedreptatea ispravnicului. Cuvintele „stăpânul” se referă la Domnul sau stăpânul ispravnicului. Ceeace făcuse acest econom cu socotelile, pentruca să găsească o întreținere în locuințele acestora, cu cari se împrietenii el în acest fel, a venit la lumină cu ocazia cercetării socotelilor, și stăpânul său nu putuse să facă altceva decât să se miruneze de înțeleapta prevedere, cu care procedase ispravnicul în greaua sa situațiune. El procedase după înțelepciunea cuvintelor din Proverbe 18: 16, unde se spune: „Darurile unui om îi fac loc, și-i deschid intrarea înaintea celor mari.” Mai departe după proverbul: „Omul darnic are mulți lingușitori, și toți sunt prieteni cu cel ce dă daruri. Dar, cine are înțelepciune, își lubeste sufletul.” — Prov. 19: 6, 8, Allioli.

23 Această prevedere înțeleaptă, această capacitate de a proceda în chip practic, astfel încât ea însăși a acționat spre bine, a fost ceceace lăudă stăpânul ispravnicului. Această procedură înțeleaptă aducătoare de folos pentru persoana proprie, o ridică Isus în mod special în evidență în parabola Sa. Din această cauză, adăugă Isus observațiunea: „Căci fiil veacului acestuia, față de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fiilii luminii.” Și, mai pe înțeles exprimat: „Căci fiil acestei lumi (acestei epoci, Diavolului) sunt, față de neamul lor, mai înțelepți decât fiilii luminii.” „Căci fiilii acestei lumi sunt mai departe văzători, decât fiilii luminii.” — Moffatt.

24 Oamenii acestei lumi procedează înțelept și cu prevedere egoistă față de alte persoane lumestice ale generațiunii de astăzi. El tratează lucrurile din punctul de vedere al prevederii și se străduiește să-și creleze un avantaj sau folos viitor, mai

19. Cum procedă ispravnicul nedrept cu datornicii stăpânului său?
20. Întrucât procedă ispravnicul cu vicleania?
21. Căcece era laudat, și în armonie cu care proverbe?

22. Ce ridică Isus în evidență cu privire la el, și ce observațiune adăugă El la aceasta?
23. Cum procedează oamenii lumestici înțelepțește cu semenii lor?

ales întrucât, prin fapte prietenoase, își fac mulți prieteni. Cine poate contesta că Statele Unite încearcă să trateze, cu ajutorul așa-numitului „Plan Marschall”, în relațiile lor cu națiunile europene, cari se găsesec în suferință, viclear, oarecum cu egoism vădit? Hacsul și starea critică în economie, urmată de nefavorabilele prăbușiri politice, cari, conform temerilor Americii, vor avea loc în Europa, dacă acest „Plan” nu va fi realizat, imboldește Statele Unite să dea ajutor națiunilor lipsite. Aceasta o fac ele, pentruca prin aceasta să-și asigure prieteni politici și, deasemenea, pentru a preveni o depresiune și agitațiuni politice, cari în cazul unui faliment european, ar putea să aibe urmări chiar și în America. Prin urmare, Statele Unite au în vedere propriile lor interese, și aceasta le influențează și le conduce pe calea, pe care și-o croiesc acum. Această procedură nu este neapărat necinstită și nedreaptă față de alții, cu toate că, în cele din urmă, ea poate duce la cele mai mari faloase, într'un chip egoist.

25 Acesta este sfatul înțelept dintr'un punct de vedere lumesc și este dictat din interes pentru binele propriu. Să procedeze „fiil luminii” mai puțin înțelept în lucrurile, cu cari au el de-a-face, și mai cu seamă având în vedere cunoștința, pe care o posed ei despre viitor? Sau cred ei ceea ce cunoștința lor le face de cunoscut, sau nu cred. Urmașii credincioși ai lui Isus Christos sunt, din bune motive, „fiii luminii”. Tatăl lor ceresc este Iehova Dumnezeu, despre care stă scris: „Dumnezeu e lumină, și în El nu este întunec.” El este „Tatăl luminilor”. (1 Ioan 1: 5; Iac. 1: 17). Deasemenea și Isus Christos, pe care ei îl urmează, este „Lumina lumii”, și El a făcut ca Lumina dela Dumnezeu, Tatăl, să strălucească asupra lor și-i scoate la iveală, așa dar, ca purtători ai acestei lumini cerești. Apostolul Său zice către ei: „Odinioară erați întunec; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați, deci, ca niște copii ai luminii.” El trebuie să facă faptele luminii, întrucât produce roadele luminii lui Dumnezeu. „Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr.” (Ef. 5: 8, 9). Fii lumii sunt în relațiuni cu propriii lor semenii lumesci. Fii luminii, însă, trebuie să se ocupe de organizațiunea luminii și să dea socoteală marelui Izvor al luminii și canalului său, anume, Iehova Dumnezeu și Christos Isus. Așa dar, ei trebuie să procedeze înțelept față de Dumnezeu și Christos. Dumnezeu și Christos au o plăcere dacă ei fac aceasta. Din acest motiv a vorbit Isus această parabolă despre ispravnic. El nu trebuie să manifeste mai puțină înțelepciune de cum o descopăr fiii acestei lumi, în felul lor, față de semenii lor. Fiii luminii trebuie să fie „înțelepți ca șerpii”, totuși, nu atât de primejdioși ca aceștia. Dacă ei întrebunțează înțelepciunea corespunzător luminii, pe care o au, Dumnezeu îl va binecuvânta prin Isus Christos.

A-și face prieteni cu ajutorul Mamonei

26 Cum poate, deci, cineva, care urmează lumina Cuvântului lui Dumnezeu, să-și însușească în mod practic, diferitele puncte ale învățaturii din parabola ispravnicului? Insuși Isus arată aceasta în cuvintele Sale imediat următoare: „Și Eu vă zic: Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor (Mamona) nedrepte, pentruca, atunci când veți muri, să vă primească în corturile vecinice.” (Luca 16: 9). Aci, o traducere modernă, care

cuprinde mai bine limba greacă corură (hoire), în care a fost scris textul, lasă să înțelegem mai corect cuvintele lui Isus, după cum urmează: „Și Eu vă zic: Întrebunțați Mamona, așa necinstită cum este ea, spre a vă face prieteni, pentruca atunci când veți muri, ei să vă spună bun venit în locuințele vecinice.” (Moffatt). Traducătorul întrebunțază aci — că de altfel și în Noua Traducere românească — cuvintele „când veți muri”, în loc de „când se sfârșește”; Aceasta ar arata că noi ar trebui să ne cugetăm cu cine avem de-a-face, după ce vieța noastră în lumea prezentă s'a sfârșit. Majoritatea traducătorilor se referă la text, dar mai de grabă la refuzul Mamonei sau bogățiilor și traduc, prin urmare, cuvintele lui Isus, după cum urmează: „Și Eu vă zic: Faceți-vă prieteni cu ajutorul Mamonei nedreptății, pentruca, atunci când veți fi în lipsă, ei să vă primească în corturile vecinice.” (Am. Stan. Ver.). „Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogăției câștigată cu sudoarea voastră, așa că, atunci când veți fi în lipsă, ei să vă primească în locuințele vecinice.” — An Amer. Trans.; Diaglott.

27 Din aceasta vedem că prietenii, cari merită a fi legate, nu sunt niște prietenii încheiate cu Mamona sau bogăția nedreaptă, necinstită, sau pe nedrept câștigată. Noi nu putem să servim lui Dumnezeu și lui Mamona, zice Isus cu câteva versete mai târziu. (Luca 16: 13). Iubirea de Mamona sau de bani, este o rădăcină a tuturor răutăților. (1 Tim. 6: 10). Noi nu putem, pentru aceea, să căutăm prietenia bogățiilor acestei lumi, a marilor proprietari sau a societăților de bunuri imobiliare. Noi trebuie să căutăm prietenia acelor, cari ne pot da mai mult decât o proprietate pământească, anume, locuințe vecinice, patrie durabilă. Cu acestea numai Iehova Dumnezeu, marele Ziditor al tuturor lucrurilor, și Isus Christos, Fiul Său, ne pot prevedea, care a zis ucenicilor Săi: „Eu mă duc să vă pregătesc un loc.” Dacă noi dorim să trăim vecinic în fericire, atunci trebuie să ni-l facem prieteni, și pentru aceasta trebuie să întrebunțăm Mamona sau bogăția lumească, ce o posedăm în această vieță.

28 Fariseii iubitori de bani auziră pe Isus povestind această parabolă. Ei nu se hotărâră să urmeze sfatul Său și să-și facă prieteni pe Proprietarii locuințelor vecinice, cu ajutorul lui Mamona sau a bogăției lor pe nedrept câștigate. Ei își bătură joc de El, atunci, și pricinuiră, mai târziu, moartea Sa pe lemn, prin care ei se dovediră ca neprietenoși față de El și față de Dumnezeu, Tatăl Său. (Luca 16: 14). Tânărul bogat, un nobil, care pretindea a fi un om onorabil și spuse că el păzise poruncile lui Dumnezeu din tinerețe, nu era destul de înțelept și de prevăzător, spre a urma sfatul lui Isus. El nu era gata să întrebunțeze Mamona sau bogăția sa într'un mod, după cum îl sfătuisé Isus, spre a-și face prieteni pe Isus și pe Iehova Dumnezeu și spre a avea „o comoară în ceruri”. Pentru aceea, „plecă foarte intristat, căci avea multe bunuri.” Aceasta era o dovadă pentru Cuvintele lui Isus, după care „greu va intra un bogat în împărăția cerurilor”. (Mat. 19: 16-24). Mamona tânărului i-a fost prin aceasta, în deosebi, spre nedreptate, întrucât și-o făcu de Dumnezeu al său și nu era gata să cedeze iubirea pentru această bogăție, pentruca el să poată iubi pe Dumnezeu, cu tot ce avea.

29 Chiar înainte ca Isus să rostească parabola despre ispravnicul nedrept, povestise El parabola despre fiul pierdut. Nici acest fiu nu manifestă înțelepciune sau precauțiune în întrebunțarea Mamonei, care consta din partea de moștenire din proprietatea tatălui

25. Cum suntem noi fii ai luminii, și în ce mod trebuie să procedăm noi înțelepți?

26. Cum să ne însușim în mod practic învățătura după cuvintele lui Isus?

27. Pe cine trebuie, mai ales, în mod înțelept, să ni-l facem prieteni?

28, 29. Cum n'au scos la iveală bogatul tânăr nobil și fiul pierdut niciun fel de înțelepciune?

său. Acel risipitor preumbrește pe aceia cari devin, astăzi, „alte oi” ale Domnului. El cheltui banii săi printr-o viață risipitoare, desfrănată, cu care ocazie, firește, și-a făcut prieteni, dar prieteni, cari îl părăsără, când îi lipsea sau se terminaseră banii. El recunoscă, în cele din urmă, că trebuia să se căiască de purtarea sa neînțeleaptă din trecut și să-și facă prieten pe milostivul său tată, pentruca să găsească o patrie adevărată. (Luca 15: 11-32). Comparăm tatălui întâmpinător pe risipitorul pocăit. Acesta, și nu un oarecare Mamona, procură fiului pierdut o locuință la un adevărat prieten, pe care el niciodată nu-l părăsi.

30 Zacheu, vameșul pocăit, care a ospătat pe Iesus în casa sa, manifestă o corectă prevedere, cât și inteligență și înțelepciune, întrucât a dat ascultare îndrumării lui Iesus. „Dar Zacheu a stătut înaintea Domnului, și l-a zis: tată, Doamne, jumătate din averia mea o dau săracilor; și, dacă am năpăstuit pe cineva, cu ceva, îi dau înapoi împătrit. Iesus i-a zis: Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Abraam.” (Luca 19: 1-10). Aceasta dovedește că Zacheu, prin modul, în care a știut să umble cu Mamona sa, era hotărât să-și facă adevărați prieteni. Tot la fel și-au întrebuițat ucenicii din zilele Rusaliilor mijloacele lor, pentruca, după sfatul lui Iesus, să-și asigure prietenii vecinice. Citim: „Și, în ziua aceea, la numărul ucenicilor s'au adaus aproape trei mii de suflete. Toți cei ce credeau, erau împreună la un loc, și aveau toate de obște. Iși vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia.” „Căci nu era niciunul printre ei, care să ducă lipsă: toți cei ce aveau ogoare sau case, le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute, și-l puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie.” Unul, care făcu aceasta și care este mai cu seamă amintit cu numele, era Barnaba. — Fapte 2: 41, 44, 45; 4: 34-47.

Cum trebuie întrebuițată Mamona

31 Inseamnă, așa dar, cuvântul, a-și face pe Dumnezeu și pe Christos prieteni cu ajutorul Mamonei, că cineva le-ar putea cumpăra favoarea sau i-ar putea corupe? Procedează oare drept preoșimea Romano-Catolică și preoșimea altor religii, dacă favorizează bogății acestei lumi? Nicidecum! Simon, vrăjitorul din Samaria, cugeta că el ar putea să cumpere favoarea lui Dumnezeu printr'un dar direct sau printr'o cumpărare comercială cu bani. El râvnea după putere peste alții, pentruca să-i exploateze și să se poată înalța pe sine însuși. Când el văzu, cum apostolii loan și Petru dădură credincioșilor botezași darul spiritului sfânt, întrucât și-au pus mâinile peste ei, (Simon) le-a dat bani și a zis: Dați-mi și mie puterea aceasta, pentruca peste oricine-mi voi pune mâinile, să primească spiritul sfânt. Dar Petru a zis: Bani tăi să plără împreună cu tine, pentrucă ai crozut că darul lui Dumnezeu s'ar putea căpăta cu bani! (Fapte 8: 9-20). Anania și nevasta sa Safira, cari se înțeleseseră să mințescă cu privire la vânzarea averii și cu privire la suma de bani, procedară asemenea lui Simon, întrucât până acolo au mers, încât cugetară că ar putea cumpăra favoarea lui Dumnezeu, pentruca, ca mari donatori de bani, să se poată bucura de o mare faimă în biserică. (Fapte 5: 1-10). Manevra lor, însă, n'a reușit.

32 Nici Simon, nici Anania și Safira, nu erau desțul de inteligenți ca să recunoască că oferirea de bani, pentru a cumpăra ceva pentru un scop egoist, nu este primită de Dumnezeu sau nu ar putea fi un act de

prietenie față de El. A cheltui bani, fără ca prin aceasta să se aducă un serviciu iubitor lui Dumnezeu niciodată nu ar putea cumpăra cineva prietenia lui Dumnezeu, astfel încât Dumnezeu să-i acorde înputernicire deosebită și o poziție în această viață. Felul și modul, cum trată Petru oferta lui Anania și Safira și deasemenea, aceea a lui Simon, arată că, cu ajutorul unei directe afaceri de bani, noi nu putem sa cumpărăm în organizaținea lui Dumnezeu niciun loc ce mare influență, nici poziții de putere, nici daruri de minuni. Dacă aceasta nu ar fi așa, atunci cei săraci ar fi desavantajați, și cei bogăți ar putea să cumpere toate pozițiile de putere, privilegiile speciale și speranțele viitoare, precum și toate cele rezervate; Dumnezeu s'ar lăsa plătit! Aceasta, însă, nu o face El, și ar fi de batjocură să se gândească așa ceva despre El. În legătură cu templul Său sau cu casa Său de închinare, El zice: „Al Meu este argintul și al Meu este aurul, zice Iehova oștirilor.” (Hag. 2: 8). „Al Meu este pământul și plinitatea lui.” (Ps. 50: 10-12) Și Regele David se rugă către El: „Tot ce este în cer și pe pământ este al Tău; ...Totul vine dela Tine, și din mâna Ta primim ce-Ți aducem,” — 1 Cron. 29: 11, 14.

33 Noi nu putem îmbogăți pe Dumnezeu, întrucât l-am dat ceva, ceace deja îi aparține. El dorește iubirea și devotamentul nostru. Întrucât noi întrebuițăm banii noștri în serviciul Său, astfel cum prescrie El aceasta, manifestăm iubirea noastră față de El, și o atare întrebuițare a banilor este, pentru aceea, altceva decât cele ce s'au amintit mai sus. Nu întrucât am dat dovadă de egoism printr'o încercare de a obține pentru noi ceva dela El cu bani, ci întrucât în întrebuițarea bogăției noastre materiale — chiar dacă aceasta ar fi cât bănuțul văduvei —, dăm dovadă de o apreciere iubitoare și devotament față de Dumnezeu, chiar numai atât, în acest chip neegoist, noi ne dovedim bunăvoința noastră față de Iehova Dumnezeu și Christos Iesus și ni-l facem prieteni.

34 Cum își putea bogatul tânăr nobil face prieteni, cari să stăpânească locuințe vec nice, îl spuse Iesus după cum urmează: „Dacă vrei să fii desăvârșit, i-a zis Iesus, du-te de vinde ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer! Apoi, vino și urmează-Mă.” (Mat. 19: 21). Către Farisei zise Iesus: „Dați mai bine milostenie din lucrurile dinlăuntru, și atunci toate vor fi curate.” (Luca 11: 39-41). Nu că ei ar fi putut da săracilor în mod direct daruri de bani, ci că ei ar fi trebuit să întrebuițeze banii, mai cu seamă, la răspândirea mesagiului mântuirii printre săracii acestei lumi, pentruca aceștia să poată câștiga, prin aceasta, bogăție durabilă. O astfel de procedură aduce drept plată locuințe vecinice la prietenii cerești. Iesus arată spre aceasta în răspunsul Său către Petru, care, pe atunci, zisese: „Iată că noi am lăsat tot, și Te-am urmat; ce răsplată vom avea?” Iesus răspunse apostolilor Săi: „Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al mîririi Sale, la învoarea tuturor lucrurilor (în lumea nouă, alte trad.), voi, cari M'ați urmat, veți șede și voi pe douăsprezece scaune de domnie, și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Și oricine a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau feciori, sau holda, pentru numele Meu, va primi însutit, și va moșteni viața vecinică.” — Mat. 19: 27-29; Luca 18: 28-30.

35 Apostolul sfătulește pe Timotei să recoman-

30. Cum s'au lăsat prieteni, Zacheu și convertiții dela Rusaliu
31. Căci două cazuri citate, arată că Dumnezeu nu se lasă cumpărat
32. Ce refuză cu privire la Dumnezeu din felul cum trată Petru ofertelor?

33. Cum putem să ne facem prieten pe Dumnezeu cu ajutorul Mamonei?
34. În ce mod trebuie să dăm milostenie celor săraci, și ce răsplată ne este promisă aprintru această?

de creștinilor bogați să urmeze această procedură, anume, să întrebuițeze bogăția prezentă sau Mamona în interesul câștigurilor durabile. El zice: „Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfare, și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare, drept comoră, o bună temelie, pentru ca să apuce adevărata viață.” (1 Tim. 6: 17-19). Înțelepciunea noastră constă, deci, în aceea, de a trata Mamona sau bogăția, nu ca stăpânul nostru, căruia îi servim ca niște sclavi, ci ca servul nostru, care ne poate fi folositor în lucrarea lui Dumnezeu, tot așa, cum facu aceasta căpitanul temător de Dumnezeu, Corneliu. — Fapte 10: 1-4; Luca 7: 3-5.

36 Dacă noi examinăm chestiunea înțelepțește, din punctul de vedere al „fiilor luminii”, atunci vedem următoarele: Noi nu trebuie, acum, să începem un comerț înobile, pentruca să ne procurăm case și moșii, pe cari să le întrebuițăm noi înșine și alții în lumea nouă, care va fi dincolo de bătălia Armaghedonului. Chiar dacă această bătălie se apropie cu repeziciune, nu există, acum, nicio necesitate, de a procura adăposturi ca „ferme de refugiu”, pentruca creștinii să se retragă acolo, pentru a scăpa de greutățile, cari vor înghiți lumea. Profetul Ieremia se găsea în închisoare, direct în orașul Ierusalim, când acesta a fost asediat de către Babilonieni; totuși, Iehova l-a ocrotit, atunci când orașul căzu, și-l mântui de piere. (Ier. 31: 11-13). Deși Ieremia se găsea direct în mijlocul primejdiei, et avea ocrotirea Domnului și era, prin urmare, în ciuda oricărei aparențe exterioare, în adevărată siguranță. Prin urmare, „ferme de refugiu” sau azile asemănătoare nu sunt necesare, atât timp cât rămânem credincioși în serviciul lui Dumnezeu, căci „pe cei credincioși îi păzește Iehova.” — Ps. 31: 23.

37 Deoarece noi recunoaștem că Iehova Dumnezeu și Christos Isus sunt aceia, cari procură „locuințe vecinice”, astfel nu există nicio necesitate urgentă, de a clădi case, acum, și de a băga banii în ele, spre a pregăti adăposturi, unde credincioșii morții ar putea locui, și a căror reîntoarcere o așteptăm prin înviere. Dacă întrebuițăm conștiințios timpul nostru, puterea și bunurile materiale, pentru a face ceea ce poruncește Dumnezeu să facem astăzi, anume, să trimitem mesajul Împărăției sâracilor acestei lumi, atunci Domnul va purta deja de grijă pentru aceia pe cari a promis El ca-i va aduce înapoi din morți. Noi stăm la intrarea în lumea nouă, lumea dreptății, și cu această ocazie ne aducem aminte de vremea când poporul Israel trecu peste Iordan în Pământul promis. Acolo prevăzu Domnul Dumnezeu cu case de locuit, da, cu locuințe, pe cari dușmanii trebuiseră să le lase libere. Moise prezisese aceasta prin cuvintele, pe cari le rostise el cu puțin timp înainte ca Israelii să treacă peste Iordan: „Iehova, Dumnezeul tău, te va face să intri în țara pe care a jurat părinților tăi, lui Abraam, lui Isaac și lui Iacob, că ti-o va da. Vei stăpâni cetăți mari și bune pe cari nu tu le-ai zidit, case pline de tot felul de bunuri, pe cari nu tu le-ai umplut, puzuri de apă săpate, pe cari nu tu le-ai săpat, vii și măslini, pe cari nu tu le-ai sădit. Când vei mânca și te vei sătura, vezi

să nu uii pe Iehova.” (Deut. 6: 10-12). În anii de mai târziu, Iosua mărturisii că Domnul le-a dat astfel de lucruri. — Ios. 24: 13.

38 Despre bătălia Armaghedonului, și despre efectul ei pentru aceia, cari acumulează (îngâmfădesc) case și moșii, dar nu se încred în Dumnezeu și în Mesia al Său, zice profetul Ișai: „Vai de cei ce înșiră casă lângă casă, și înșiră ogor lângă ogor, până nu mai rămâne loc, și locuiesc în mijlocul țării! Iată ce mi-a descoperit Iehova oștirilor: Hofarit, aceste case multe vor fi pustiite, aceste case mari și frumoase nu vor mai fi locuite!” (Ișai. 5: 8, 9, 25). Dacă ar fi necesar, Domnul Dumnezeu ar putea să predea spre moștenire acelorora, cari vor supraviețui Armaghedonului, precum și credincioșilor din vechime, pe cari El îi înviază din morți, casele și exploatării devenite libere, pe cari El le ia dela exploatare în bătălia Armaghedonului. Martorii lui Iehova să folosească, acum, ceea ce au, în serviciu, ca predicatori ai evangheliei, iar pentru viitor, mai departe, va purta Dumnezeu de grijă.

„Adevăratele bunuri”

39 Cugetându-ne la faptul că argintul, ca și aurul, aparțin lui Iehova și noi nu-L putem îngâța pe El prin contribuții de sume financiare sau materiale, înțelegem că, părtăria banilor noștri pentru serviciul Său, este, relativ, lucrul cel mai mic din ceea ce putem face. Isus arată aceeași, când adăugă parabolei Sale despre ispravnic următoarele cuvinte: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari. Deci, dacă n'ați fost credincioși în bogățiile (Mamona) nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății (al văratele bunuri, alte țări!). Și dacă n'ați fost credincioși în lucrul altuia, cine vă va da ce este al vostru?” (Luca 16: 10-12). Să se observe această comparație, pe care o face Isus între Mamona neîntrebuițată și „adevăratele bunuri”. Adevăratele bunuri nu sunt lucrurile materiale ale acestei lumi. Ele sunt bunurile cele durabile, anume, adevărul Împărăției și privilegiul de a servi ca un vestitor și răspânditor al adevărului, care aduce mântuire tuturor acelorora, cari îl primesc și trăiesc corespunzător lui. Serviciul lui Dumnezeu pentru aceste „bunuri adevărate” stă mult deasupra folosinței sau exploatării oricăror bogății materiale, pe cari le-am putea avea. Natural, noi trebuie să fim credincioși în întrebuițarea unor astfel de bunuri în serviciul lui Dumnezeu, pentruca, altfel, Dumnezeu nu ne încredințează bunurile mai înalte ale adevărului și serviciul continuu al acestuia. Dumnezeu procedează cu noi în armonie cu principiul că, dacă noi nu suntem credincioși în lucrurile mai mici, sau de cea mai mică importanță, nu ne vom dovedi, deasemenea, ca demni de încredere în acele, cari sunt de mai mare valoare și mai mare importanță.

40 Predarea noastră lui Dumnezeu în serviciu ca un vestitor al Împărăției Sale, este mai de valoare și produce mai puternice rezultate, decât dacă l-am face, pur și simplu, daruri de bani Spiritual Sau sfânt sau forța Sa activă în noi, este mai importantă și mai puțin de putere, decât dacă am poseda bogății uriașe. Adevărul Împărăției și privilegiile predicării, cari, ne oferă posesiunea acestuia adevăr, sunt mai de preț și ne impune mai mari răspuneri, decât dacă am socoti drept ale noastre

31. Cum dvedește cineva înțelepciune, atunci când are de-a face cu bogății?

32. Pentruce să nu ne procurăm case și ferme, pentruca să locuim în ele în decursul timpului Armaghedonului?

37,38. Pentruce să nu zidim, acum, case pentru credincioșii, cari vor învia?

39. Pentruce sumele de bani sunt, relativ, lucrul cel mai mic, ce am putea contribui noi?

40. Ce este mai înalt decât posesiunea de bani, sau decât contribuția de bani?

bogațiile înșelătoare. Dumnezeu socotește consacrară noastră iubitoare față de El ca de mai mare valoare și mai prețioasă.

41 Țineți în minte faptul, care reiese din întrebarea, care este pusă ispravnicilor creștini: „Ce lucruri ai, pe care să nu-l fi primit?” (1. Cor. 4: 1, 2, 7). Ceeace noi avem, aparține în realitate altuia, lui Iehova Dumnezeu, Marelui Dătător. Dacă noi în mod egoist, întrebuițăm greșit, ceea ce ne încredințăm El, acum, prin administrare prin Christos Isus, dacă noi, așa dar, suntem de neîncredere și necredincioși în ceea ce este a altuia, cum sau pentru ce ne-ar încredința El, ceea ce noi, ca copiii Săi în noua lume a dreptății, am socoti ca fiind pe vecie al nostru? Pe cine va îmbrăca Dumnezeu la înviere cu nemurire și le va da astfel viață în ei înșiși? Desigur nu membrilor bisericii Sale, cari pe pământ, s'au dovedit ca de neîncredere, în lucrurile, cari mai cu seamă, deaceia sunt ale lui Dumnezeu, pentru că El ne-a răscumpărat prin jertfa de răscumpărare a Fiului Său. Deasemenea, nu va asigura El viața vecinică în lumea nouă „altor oi” de astăzi, dacă ele nu se dovedesc credincioase în întrebuițarea acelor lucruri, pe cari li le-a încredințat El, la sfârșitul acestei lumi.

42 Impărăția lui Dumnezeu, care va fi guvernată prin Christos Isus, este întemeiată, acum, în cer, pentru că ea să înălțare și să exproprieze această veche lume rea, egoistă, care se închină Mamonei ca dumnezeu ei. Rămășița unsă dorește să trăiască și să guverneze cu Christos în această Impărăție. Insoțitorii ei pământești, „alte oi”, doresc să se bucure de o locuință vecinică pe un pământ perfect sub această Impă-

răție cerească. Christos Isus, Regele, ne spune cui va îngădui El să locuiască lângă El în acea lume nouă. El a fost preumbrit prin Regele David, și din cuvintele profetice ale Regelui David experiențăm noi, cine va trebui să locuiască lângă Christos, Regele, în lumea nouă: „Voi avea ochii îndreptați asupra credincioșilor din țară, ca să locuiască lângă Mine; cel ce umblă pe o cale fără prihană, acela Imi va sluji. Cel ce se dedă la înșelăciune nu va locui în casa Mea; cel ce spune minciuni nu va sta înaintea Mea. În fiecare dimineață voi nimici pe cei răi din țară, ca să stărpesc din cetatea lui Iehova pe toți cei ce sărăresc nelegiuirea.” (Ps. 101: 6-8). Christos Isus, Regele, nu va voi să aibe în jurul Lui niciun vânător de bani drept în sine, căci pe unii ca aceștia li urăște El și niciodată nu-i va primi în vecinicele Sale locuințe. — Luca 16: 15.

43 Nu este momentul acum, întrucât Impărăția a sosit, să ne cugetăm la aceea, ca să ne facem prieteni pe cei mai Buni și, deasemenea, să-l și păstrăm, întrucât întrebuițăm pentru aceasta tot ce ne stă la dispoziție? Nu este timpul, acum, întrucât lumea veche cu toate lucrurile ei trecătoare este dată afară și o nouă lume fără sfârșit ne stă înainte, să procedăm eu o pricepută prevedere? Regele Christos Isus și Tatăl ceresc Iehova Dumnezeu, care l-a dat Impărăția, stăpânesc locuințele vecinice. Fii înțelepti! Nu servi Mamonei, ci cervește-le LOR. Ei nu vor fi nedrepti, ca să uite serviciile tale iubitoare (Evr. 6: 10). Făți-I prieteni vecinici și locuiște pentru totdeauna în locuințele vecinice, pe cari Ei-ți le vor deschide cu un iubitor „Bun venit!”

(Watchtower din 15 Februarie)

41. In care caz sa nu va faceti stofa Dumnezeu ceea ce se trebuie sa fie si pozitii vrednicu?

42. Pe cine va lasa Regele sa locuiasca langa sine in lumea noua?

43. La ce e timpul acum sa ne gandim si ce sa facem?

Iubire față de Dumnezeu și față de om

(Numero din No. 3)

Cuvintele Sale sunt: „Iar a doua, asemenea oi, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprinde toată legea și profeția.” (Mat. 22: 39, 40). Nimeni n'ar dori să-și facă vre-o pagubă sloși, tot așa, dacă cineva iubește pe aproapele său sau pe semenul său ca pe sine însuși, el nu va dori să cauzeze vre-o pagubă fratelui său, nici nu se va strădui să facă așa ceva. El va trata pe semenul său în mod just și cu interes neegoist.

În alt loc, în Biblie, Isus anunță regula: „Ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel.” (Luca 6: 31). În altă parte, Iehova Dumnezeu anunță legea, care guvernează toate creaturile plăcute Lui, în acest mod: „Ți s'a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul dela tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umblă smerit cu Dumnezeuul tău?” (Mica 6: 8). Acela, care păzește aceste cerințe ale lui Iehova Dumnezeu, care se conformează primei mari porunci, cât și celei de a doua, va merge pe calea dreaptă și acela va câștiga pentru sine aprobarea Dumnezeului Celui Prea Înalt. Făcând ceea ce cineva crede a fi bine, o persoană nu poate fi îndrumată simplu prin conștiința sa. Dacă conștiința sa îl condamnă, aceasta e o dovadă că este greșit. (Rom. 2: 15). În același timp, el poate să facă în mod conștient ceea ce este rău. Conștiința omului nu este un îndrumător, sigur, afară numai de

cazul dacă acea conștiință este dirijată în mod exact în armonie cu cuvântul lui Dumnezeu.

Nic o îndreptățire personală pentru viață

Nimeni să nu se amăgească sau să fie înșelat, întrucât ougetă că el poate câștiga viață vecinică, dacă face ceea ce, în mod conștient, este corect pentru el. Toți oamenii au ajuns sub condamnare, deoarece primul om, Adam, nu iubi pe Dumnezeu, ci păcatului. Hotărîrea de condamnare la moarte a lui Adam și condamnarea tuturor urmașilor săi Imperfecți, păcătoși, este într-o totul just din partea lui Dumnezeu, Iehova Dumnezeu. În exercitarea iubirii și milei, S'a îngrijit, acum, de o cale pentru omeneire, pentru ca să fie scăpată de neputința, care rezultă din păcat, și numai acela care urmează această cale, pot să fie scăpați de acea neputință. Pentru ca să primească binecuvântarea lui Dumnezeu, omul trebuie să îndeplinească partea sa, după cum Domnul Dumnezeu a poruncit. Darul lui Dumnezeu este făcut în mod liber în astfel de termeni, după cum este scris la Romani 5: 18, 19: „Astfel dar, după cum printr'o singură greșală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr'o singură hotărîre de iertare, a venit pentru toți oamenii o hotărîre de neprihănire care dă viața.” Darul gratuit trebuie să fie acceptat după termenii lui Dumnezeu. (Continuare în n-rul viitor)

Asociația „Martorii lui Iehova din România”

Anexa Nr. 5 la Turnul de Veghere

PERSOANĂ JURIDICĂ ȘI MORALĂ
București Str. Ocidentului Nr. 68